

Legevakt på Haiti og Filippinene

■ ANNE HEREFOS DAVIDSEN • Spesialist i allmennmedisin, fastlege ved Byhagen legesenter i Alta

Fastlege Anne Herefoss Davidsen har vært på flere internasjonale hjelpeoppdrag. Her deler hun sin erfaring med *Utposten*.

UTPOSTEN: Hvilke oppdrag har du vært på?

Jeg var på Haiti etter jordskjelvet i 2010 og på Filippinene etter tyfonen i 2013. Begge steder jobbet jeg for Røde Kors / International Federation of Red Cross and Red Crescent, på en såkalt Emergency Response Unit. For å få jobbe med Røde Kors må man først søke om å få delta på kurs, både et intro-kurs til organisasjonen og siden et eget Emergency Response Unit-kurs hvor man lærer om drift av feltsykehuset i en praktisk setting.

Sykepleier Dawn Anderson fra Canada, Glenna Lyn Parco som var tolk for oss og Marilyn Perales som drev den lokale kaféen hvor vi hadde lunsj hver dag – og så meg, da.

UTPOSTEN: Som fastlege med ansvar for en pasientliste – hvordan fikk du dette til?

Jeg har en forståelse blant mine nærmeste kollegaer på senteret samt med kommunen om at jeg plutselig kan bli utkalt på oppdrag. Dette er ikke en formell avtale, men de har stilt seg positive til dette, og når jeg får en forespørsel fra Røde Kors kontakter jeg straks leder for senteret samt kommuneoverlege og avtaler at det er greit at jeg drar. Som regel vil turnuslegen «overta» mange av mine pasienter, og ellers må jo de andre legene på senteret ta det som

ikke kan vente en månedens tid. Kommunen har gitt permisjon fra kommunal oppgave. Jeg har søkt om å slippe utgifter den måneden jeg har vært borte, men fått avslag begrunnet i kommunens økonomi. Røde Kors betaler lønn for tiden jeg er ute, basert på dokumentasjon på inntekten i min vanlige jobb. Da jeg var på Filippinene fikk jeg tilfeldigvis en vikar som tok pasientlista og den kommunale oppgaven samt delvis tok utgiftene mine. Fantastisk! – men ikke noe å regne med «til vanlig». Familien har også vært utelukkende positiv til dette.

UTPOSTEN: Hvilket utbytte har du selv fra disse oppdragene?

Jeg får erfaring med sykdommer og tilstander man sjelden ser hjemme. Jeg lærer også å klare meg med mye mindre utstyr og diagnostiske hjelpemidler, inkludert blodprøver. I tillegg møter jeg mennesker som har hatt svært traumatiske opplevelser, men som reiser seg, børster av seg støvet og jobber videre for pasientene og menneskene i nærmiljøet. Når vi kommer med feltsykehuset og trenger hjelp til å sette det opp, finne egnet område, finne vann, medarbeidere til sykehuset og så videre, er det alltid mange som stiller opp, selv om deres eget hus er jevnet med jorda og de ofte har mistet noen av sine nærmeste. Røde Kors samarbeider alltid med den lokale Røde Kors-gruppen, noe som raskt gir oss lokal forankring.

Jeg møter folk fra forskjellige land og profesjoner, og vi må samarbeide for å få opp sykehuset så raskt og effektivt som mulig. Dette er alltid interessante møter med spesielt engasjerte mennesker som ofte har opplevd veldig mye ute i felt tidligere. Dessuten er det interessant å se «innenfra» hvordan verden håndterer katastrofer, for eksempel FNs rolle, de andre organisasjonene, samarbeid mellom disse, og medias rolle. Til slutt: Jeg blir påminnet hvor privilegert vi er i lille Norge – hvor trygt og godt vi har det!

■ ANNEHDAV@GMAIL.COM

